

měsíční světlo zazářilo mezerou v korunách stromů, jindy zase kráčeli tmavými roklemi v hluboké tmě.

Když došli dost daleko, kde už mohli mluvit, pronesl Rikitan tlumeně:

„Přišel čas, abych vás naučil Píseň úplňku. Dnes začneme.“

Do hochů jako by vjel elektrický proud.

Konečně tedy budou umět píseň, kterou jim Rikitan zpíval vždy jen jednou za třicet večerů a která je pokaždé tak okouzlila a učinila z nich docela jiné hochy! Konečně se dokonale naučí její zázračné nápěvy, které si nikdy z Rikitanovy hry a zpěvu nemohli zapamatovat, a nikdo už jim je nevyrvé!

Už se nebudou za měsíčních nocí převalovat na lůžku a marně vzpomínat na její tóny. Teď už ji budou umět, a kdykoli se jim zachce, budou se moci těšit z její krásy!

Nikdy dřív by nevěřili, že píseň může mít tak kouzelnou moc. Až do té doby, kdy v Červeném dolíku poprvé slyšeli čarovnou Píseň úplňku.

V těchto myšlenkách se zastavili na malé mýtině. Viděli hluboko dolů do kraje, na kousek Bobří řeky a na protější skály a lesnaté stráně.

Rikitan měkce přešel struny Zvučícího dřeva a pak hoši uslyšeli poprvé i slova té kouzelné písně.

A bylo opravdu těžké se ji naučit!

Každý její verš měl jiný nápev, který se ani jednou neopakoval. A ta podivná slova! Píseň úplňku lkala o tajemných severních zemích, kde je vše tmavé a černé, o tichých měsíčních nocích v divočině a zase o lovcích u táborového ohně, o západech slunce, o statečných mužích rudého plemene a o strašidelných údolích ze starých indiánských bájí...

Ale kupodivu: Kdykoli Rikitan odložil Zvučící dřevo, jež jako by hrálo několik nápěvů současně, vždy se hochům zdálo, že píseň ztrácí na svém kouzlu.

„Až ji budou zpívat všichni Hoši od Bobří řeky najednou,“ pravil Rikitan, „bude se vám líbit jako dřív.“

